

saavel Skibsfører som Mandskab, der forrette Tjeneste paa et af de i § 1, jfr. § 2, nævnte Skibe, og som derfor *ordentligvis* skulle findes indførte i Skibets Bemandingsliste, jfr. Sølov af 1. April 1892 § 72. Ved dette „ordentligvis“ er der naturligvis sigtet til dem, som faktisk høre til Skibsbesætningen og derfor indføres i Bemandingslisten. Og for at forebygge, at ikke andre komme med ind under Forsikringen, har man i § 6 taget Forbehold overfor de Personer, der befordres med Skibet som Passagerer og som Vederlag for deres Rejse forrette Arbejde om Bord paa Skibet. Jeg tør ikke paastaa, at § 6, sammenholdt med § 4, indeholder en Fare, men udelukket er det sikkert ikke, at der kan være en Fare der. Naar man overfor saadanne Folk, der som Passagerer skulle befordres med Skibet, aftaler, at de derfor skulle udføre et Arbejde, er det ikke ganske udelukket, at man for en Del kan bemande Skibet med saadanne Folk. Jeg siger, at jeg er ikke sikker paa, at der er en saadan Fare, men den kan være til Stede under enkelte Forhold. — § 7 vil jeg ligesom det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) gerne gøre en Bemærkning til. Jeg er ganske enig med ham i, at det sikkert vilde være ubilligt at fratage Søfolk, som hjemsendes paa Rederiets Bekostning, men med et fremmed Skib, Retten til at være forsikrede. De ere jo ikke Herrer over, med hvilket Skib de komme til at sejle hjem, det er afhængigt af Rederen, Konsulen og af Forhold, hvorover de ikke selv ere raadige. Saa vidt jeg kan se af Forslaget, er det saa, at de kun ere forsikrede, naar Hjemrejsen foretages i danske Skibe. Men jeg opfatter den Rejse, de saaledes foretage fra udenlandske Havne, som en Del af det Arbejde, de have paataget sig at udføre. Er der sket Havari, eller blive de syge, skulle de jo hjemsendes enten paa Statens eller Rederiets Bekostning, men de ere ikke forsikrede, naar de sejle hjem med fremmede Skibe. Det forekommer mig, at de burde være det, naar denne Hjemrejse sker paa Grund af den Ret, de ifølge Søloven have til at blive hjemsendte.

Lovens § 8 svækker ogsaa efter min Mening noget den tilsyneladende almindelige Bestemmelse i § 1, thi i § 8 siges der jo, at „omkommer nogen af de i § 4 forsikringsberettigede ved Ulykkestilfælde, ere de *Efterladte* under de i § 20 angivne Betingelser berettigede til Forsikring, for saa vidt de paagældende *Efterladte* paa Tidspunktet for Ulykkestilfældets Indtræ-

den ere *danske Statsborgere* eller bosatte i Kongeriget, paa Færøerne, Island, Grønland eller de vestindiske Kolonier. Ere de efterladte bosatte andetsteds, ere de forsikringsberettigede, saafremt den omkomne var Statsborger i et Rige, der yder danske Søfolks efterladte Erstatningsret i Ulykkestilfælde efter de i vedkommende Stat gældende Regler lige med Statens egne Undersaatter“. Jeg synes, at det er en Indskrænkning, som kan komme til at virke vilkaarligt. Thi Rederne tage jo ikke altid deres Folk efter Nationalitet. For det første ere de mange Gange nødte til at tage deres Folk, hvor de kunne finde dem, uanset hvilken Farve de have, og hvilket Sprog de tale. Navnlig naar danske Skibe mønstre Folk i Udlandet, spørge de mindre efter Nationalitet, men mere om vedkommendes Kvalifikationer som Sømænd, og hvilke andre Betingelser de ellers ville stille til Arbejdet. Jeg synes derfor, at det er urigtigt, naar man vil forsikre de Folk, der sejle med danske Skibe, og betrygge de Folk, som bemandede danske Skibe, at man saa fremkalder Forhold, hvor de Folk, som have udført dette Arbejde paa danske Skibe, alligevel ikke ere forsikringsberettigede. Jeg gør opmærksom paa dette Forhold, thi jeg synes, at der burde lempes noget derved. — Det kan være, at det er mig, der ikke har set det altsammen, men jeg gør opmærksom paa, at der i § 13 synes at være en Modstrid med § 12. I sidste Stykke af § 12 staar der nemlig, at „Dagpengeydelsen vedbliver ingen Sinde længere end til Aarsdagen efter Ulykkestilfældets Indtræden“. Men senere hedder det, at naar det trækker længere ud med Afgørelsen af, hvorvidt vedkommendes Arbejdsevne vedvarende er forringet saa meget, at han er Invalid, saa kan det udsættes saa længe. Men der staar ikke, at Dagpengene vedvare saa længe, og jeg spørger derfor om, hvad der skal gøres med den Mand, hvis Arbejdsevne vedvarende er forringet, men angaaende hvem Arbejderforsikringsraadet endnu ikke har kunnet tage Standpunkt efter et Aars Forløb.

Saa vil jeg gerne gøre en Bemærkning til § 26. Der staar der: „Paa ethvert Skib, der omfattes af nærværende Lov, skal tydelig Angivelse herom være opslaaet paa et for hele Besætningen tilgængeligt Sted tilligemed Angivelse af, hos hvilket anerkendt Selskab der er tegnet Forsikring for Kravene efter Loven“. Det er jo en meget god Bestemmelse i og for